

РЕШЕНИЕ

№ 431

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11135** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение №20166488/02.08.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 състав по НАХД №13013/2019г., с което е потвърдено Наказателно постановление №Р-10-720/23.07.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което наказателното постановление на касатора на основание чл.644, ал.2, предл.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Недоволен от решението, касаторът моли за отмяната му с доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК. Конкретно сочи, че с обжалваното наказателно постановление на дружеството била наложена санкция за повторно извършено нарушение, като са изложени обстоятелства за друго влязло в сила НП с което е наложена имуществена санкция за извършено нарушение по чл.107 КЗ /отм./, което представлява налагане на санкция по аналогия в нарушение на материалния закон. Твърди и, че данни за повторност липсват в АУАН; че неправилно

фактически описаното нарушение е квалифицирано като такова по чл.108 КЗ, вместо по специалната разпоредба на чл.496 и сл. КЗ; че неправилно е определена датата на извършване на нарушението; твърди се, че е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН, алтернативно - че размерът на санкцията е определен в нарушение на чл.12 ЗАНН.

В съдебно заседание касационния жалбоподател ЗД [фирма], р.пр., не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване – Комисията за финансов надзор, в съд.з. представляван от юрк.Г. и в представени от нея писмени бележки, оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 20.12.2017г. в ЗД [фирма] е заведена претенция №[ЕГН] по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица №BG/02/117002055010, по повод настъпило застрахователно събитие – увреждане на товарен автомобил „К. К2700“ с рег. [рег.номер на МПС] вследствие на пътнотранспортно произшествие. На датата на завеждане на претенцията – 20.12.2017г. пред застрахователя са представени и писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера, на 28.12.2017г. е извършен оглед на увредения лек автомобил, за което е съставен опис на констатираните увреждания. На 19.01.2018г. увреденото лице е представило данни за банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение, като след 19.01.2018г. застрахователят не е изисквал от увреденото лице допълнителни доказателства, необходими за установяването на основанието или размера на претенцията, по смисъла на чл.106 КЗ. С платежно нареждане от 08.04.2019г. касаторът е изплатил по претенцията на ползвателя на застрахователни услуги сумата 691,63лв., а на 22.04.2019г. е доплатил още 765,28лв. Предвид горното актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че от 09.02.2018г. за [фирма] е възникнало задължението по чл.108, ал.1 КЗ да се произнесе в срок 15 работни дни, т.е. не по-късно от 09.02.2018г., по предявената щета

по един от начините, алтернативно посочени в т.1 и т.2 от същата разпоредба – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. В случая застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение на 22.04.2019г.

При така установеното фактически, актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че е налице нарушение по чл.108, ал.1 КЗ. В тази връзка, настоящата съдебна инстанция приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от сега действащият КЗ е предвидено, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2. мотивирано откаже плащането. От своя страна, разпоредбата на чл. 496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции; като в срока по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да: 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивирано становище по предявените претенции, когато отказва плащане или когато основанието и размерът на вредите не са били напълно установен /ал.2/. Т.е. с разпоредбите са уредени два отделни срока, като първият започва от представянето на всички доказателства по чл.106, а вторият – от предявяване на претенцията. С оглед горното касационният съд приема, че относно произнасянето по искането за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ е бил приложим както тримесечния срок по чл.496, ал.1, така и срокът от 15 работни дни по чл.108, ал.1 КЗ. В случая на 20.12.2017г. пред застрахователя ЗД [фирма] е предявена застрахователна претенция за изплащане на обезщетение по сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, като застрахователното обезщетение е изплатено на 22.04.2019г., т.е. както извън тримесечния срок по чл.496, ал.1 КЗ; така и извън този чл.108, ал.1 КЗ. Предвид горното касационният съд споделя извода на СРС, че фактически описаното в НП нарушение осъществява състава на това по чл.108, ал.1 КЗ.

Жалбата срещу забавеното изплащане на застрахователното обезщетение, което е следвало да стане до 09.02.2018г., е постъпила в КФН на 26.03.2019г., АУАН е съставен на 05.06.2019г., т.е. в сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН – тримесечен от откриване на нарушението и двугодишен от извършването му.

Правилно е определена и датата на извършване на нарушението – 10.02.2018г., тъй като срокът от петнадесет работни дни, считано от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, в който е следвало да се произнесе застрахователят, изтича на 09.02.2018г.

Имуществената санкция -4000лв. е наложена по-близо до минималния й размер, при предвидена в закона от 2000 до 40 000 лв. На дружеството е ангажирана отговорността на осн. чл. чл. 644, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Наличието на повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ се извежда от наказателно

постановление №Р-10-501/29.06.2017г., влязло в сила на 13.12.2017г., с което е наложена имуществена санкция за нарушение именно на чл.108, ал.1 КЗ.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има отношение само към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Съгласно т.51 от §1 от ДР на КЗ, "повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Настоящият съд приема, че вида на нарушението се определя от неговия обекта – засегнатите обществени отношения, и доколкото в случая те не само са от един и същи вид, а са и идентични, правилно административнонаказващият орган и СРС са приели, че и в тази връзка е налице повторност.

Правилни са и изводите на СРС, че извършеното не може да се квалифицира като маловажен случай, като касационната инстанция напълно споделя мотивите на СРС в тази връзка. Относно индивидуализацията на наказанието, съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. При повторно нарушение съгласно ал.2 имуществената санкция е от 2000 до 40 000 лв. Имуствената санкция в случая е наложена в по-близо до минималния размер, предвиден за деяние, извършено при условията на повторност, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието, още повече с оглед срока на забавата на изплащането на обезщетението – повече от година.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника на основание чл. 63д, ал. 5 във връзка с ал. 4 от ЗАНН във връзка чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ (ЗПП) във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 80лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20166488/02.08.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 състав, по НАХД №13013/2019г. по описа на съда.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

